37e jaar. — Nr 60. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 21 Mei 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÈE, uitgever en eigenaar van di blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » 5 »
Een » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 21 MEI 1910.

De Kiezingen van morgen.
Onze Vooruitzichten.

Morgen zal de hellt van het Belgisch volk ter stembus geroepen worden, ten einde zijne vertegenwoordigers in de Kamer te herkiezen.

Het land is kalm.

Uit de tijdingen die ons deze laatste dagen toegekomen zijn, blijkt dat de kiesstrijd zich uitmuntend voor onze vrienden aanbiedt.

De Kortrijksche katholieken hebben eene buitengewone bedrijvigheid aan den dag gelegd. Het is thans zeker dat de *citoyen* De Bunne aan de zoetheden van het privaat leven zal terug gezonden en vervangen worden door eenen onder beste propagandisten. M den Dokter Peel. Zulks doet de woede der socialisten van daar verstaan, die onlangs eenen katholieken voordrachtgever, Simoens, gewezen opsteller van *Vooruit* aanvielen.

Te Roeselaere-Thielt zullen al de pogingen der cartellisten er niet in gelukken, M. Julien Delbeke van kant te zetten. M. Baernaert, de uitstekende staatsman, wiens kranige ouderdom dezer dagen door eenieder bewonderd werd, tijdens den meeting welken hij te Thielt voorzat, zal, wij zijn er verzekerd van, zijne gansche lijst tot de zegepraal leiden.

Te Oostende-Veurne-Diksmuide, Ieperen en Brugge, kan de toestand niet veranderd worden.

Het is het arrondissement Brussel welk, in het algemeen, de meeste verrassingen voorbehoudt. Volgens inlichtingen ons uit zeer goede bron toegekomen, zal M. Bertrand, uittredend socialist vertegenwoordiger, de vermaarde schepen der finanties van Schaerbeek, voorzeker door eenen onzer partijgenooten vervangen worden.

Te Leuven, ondanks den meeting door M. den Volksvertegenwoordiger Neven, te Thienen gegeven, zal M. Dony, gewezen-officier, nog niet het genoegen smaken zich door de schildwacht van het Paleis der Natie te zien begroeten. M. Poullet, die den strijdpost bekleedt, is verzekerd herkozen te worden.

Nijvel, met den Baron Snoy als hoofd der lijst, zal zijne vestingen handhaven, ondanks het gulden kalf welk het kartel zich bijgevoegd heeft in den persoon van eenen zoon van Israël, met name May.

De hoop der liberalen eenen zetel te Antwerpen te veroveren, is enkel kinderachtig. Met mannen gelijk Minister Delbeke en Van Cauwelaert, de nieuwe candidaat, zijn de katholieken verzekerd eenen schitterenden uitslag te bekomen.

Te Mechelen, waar het enkel van weinig afhangt om de bestaande posities te veranderen, is de kiesstrijd bijzonder heftig. M. Ortegat, in de verschillige meetings welke zich dagelijks opvolgen, bekomt den grootsten bijval, bijzonder bij de kiezers van den buiten. De liberalen zouden erg kunnen teleurgesteld worden, zoo zij denken M. Ortegat te vervangen door eenen hunner mannen, een genaamde Van Breedam, tot heden toe heel en gansch onbekend.

Advokaat Spanooghe, die den strijd te Turnhout tegen MM. de Broqueville, Versteylen en Lepaige voert, heeft dezer dagen ondervonden dat alles niet rooskleurig is in den stiel van liberalen candidaat. Hij kan er niet aan denken den vogel af te schieten.

BUITENLAND.

Frankrijk

ONWEER. — Uit Rijssel wordt gemeld dat een hevig onweer dinsdag over de streek heeft geweed, veel schade aanrichtend. Bij Valencyn is de bliksem gevallen op eene schuur en heeft ze in brand gestoken. Het vuur verspreidde zich tot de andere gebouwen der hoeve, die geheel verneld werden. De schade bedraagt 100.000 fr.

Van den anderen kant meldt een telegram uit Hazebroeck, dat de bliksem het zinneloozengesticht van Bailleul heeft in brand gestoken.

— MOORD. — Het parket van Cherbourg heeft bericht ontvangen dat er te Martinvast eene misdaad is gepleegd op den persoon van baron Montrond, die een eigendom in die gemeente bewoont. De maire van Martinvast heeft het eerste onderzoek gedaan. Het parket begeeft zich ter plaatse.

Deze misdaad heeft veel opschudding gemaakt in de mondaine kringen van Parijs, waar baron de Montrond zeer gekend was. Dielstal schijnt de drijfveer der misdaad. De baron verbleef gewoonlijk te Parijs.

— DRAMA IN EEN BEESTENSPEL. — Er waren een 500-tal menschen die de oefeningen van den dierentemmer José met zijne wilde dieren in de tent op den boulevard Ney te Parijs volgden.

Eenskraps weigerden de dieren te gehoorzamen, waarop de dierentemmer de kooi eener panther binnendrong. Het dier sprong bem aanstonds te lijve, en weldra stroomde het bloed uit twee vreeselijke wonden aan 't hoofd van M. José. Hij viel ten gronde; de panther hield zijn hoofd vast met zijne klauwen en plantte zijne tanden in den arm van den temmer.

Vier andere temmers drongen in de kooi en verlosten M. José, die verschrikkelijk gewond was. Intusschen hadden de toeschouwers de vlucht genomen onder het slaken van angstkreten.

— MAN EN VROUW LEVEND VERBRAND. — Een schrikkelijk ongeluk, tijdens hetwelk twee personen, man en vrouw, levend werden verbrand, viel voor te Poranges, in het kanton Vitteaux.

Mevr. Malordier, tegen eene ontstoken lamp aangeloopen zijnde, zoo viel deze om De brandstof ontvlamde en bereikte de kleederen der arme vrouw, welke begon te vlammen als eene toorts.

Op de kreten der vrouw snelde de man toe en wilde de vlammen uitdooven, maar ontving eveneens erge brandwonden. Beiden werden naar het gasthuis gebracht, waar zij overleden zijn.

— HEVIGE ONLUSTEN TE VALENCE. — Dinsdag avond hebben er te Valence (Frankrijk) hevige onlusten plaats gehad.

Talrijke groepen republiekeinen waren rond 8 ure 's avonds naar de statie afgezakt, om de afgevaardigde Soriano te begroeten.

Toen de afgevaardigde van den trein stapte, werd hij luidruchtig toegejuicht.

De gendarmen en de policie, die ter plaats waren, deden het geschreeuw staken, doch de republiekeinen weigerden te gehoorzamen en eene hevige botsing had plaats.

In de provincie Luxemburg is alle verandering onmogelijk. Hetzelfde geldt voor Dinant en Philippeville.

Te Namen, waar de katholieken twee zetels en de kartellisten er drie bezitten, is het waarschijnlijk dat de Luiksche *citoyen* Bologne, die M. Fossion vervangt, zich nog niet op de parlementaire kussens zal kunnen uitstrekken.

Wij wenschen vurig dat M. de Pierpont, onze candidaat, zegeviere over de pogingen zijner tegenstrevers.

Eene partij die zes en twintig jaren vrede en voorspoed achter zich heeft toont welsprekend dat zij kan bestieren en eerder dan zich in het onbekende te werpen, zal het land nogmaals haar zijn vertrouwen betoonen.

Leve de kalot !

De gendarmen die intusschen versterking gevraagd hadden, dreven de ruststoorders uiteen; de republiekeinen wierpen eenen regen steenen op de openbare macht.

De gendarmen deden eene nieuwe charge. Een policieofficier werd met eenen dolk in de rug gestoken. Men voerde hem naar het hospitaal, doch hij bezweek onderweg.

Verscheidene gendarmen, alsook manifesteerders, werden gekwetst. Zes-en-veertig aanhoudingen werden gedaan.

Geheel de nacht heeft de burgerwacht de stad doorkruist, maar geene nieuwe onlusten hebben zich voorgedaan.

Men verwacht nog andere aanhoudingen.

— KETEL ONTPLOFT. — In de drukkerij van M. Wartel, rue de Jemappes, 56, te Rijssel, was een ploeg werklieden, onder het toezicht van M. X., ingenieur, gelast met het nazicht van eenen ketel, inbouwende alluminium.

Al met eens ontsnapte er eene blauwachtige vlam uit, die geheel de ketel omhulde.

Hartverscheurende kreten stegen op.

Men sprong de werklieden ter hulp.

M. X., de werktuigkundige, had het gezicht vreeselijk verbrand; de drie andere werklieden hadden brand vonden aan aangezicht en banden doch niet gevaarlijk.

Duitschland

ZES PERSONEN VERSTIKT. — Zes personen werden te Hamburg verstikt gevonden door uitwasemingen van een toestel, om bananen te doen rijpen.

— EEN DOODE VRIJGESPROKEN. — In 1906 had het assisenhof van Hessen zekeren Henri Carlé veroordeeld tot vier jaar opsluiting, wegens brandstichting. De ongelukkige had zijne misdaad bekend, maar men kon de reden niet ontdekken, waarom hij zulks gedaan had.

Onlangs stierf de veroordeelde in de gevangenis, ten gevolge van hersenverweking. Zijne familie vroeg en bekwam de rechterlijke lijkschouwing en de geneesheeren stelden vast, dat de overledene reeds verscheidene jaren leed aan de kwaal, die hem had weggerukt. In het bezit van deze verklaring, vervolgde de familie de eerherstelling van Carlé, die zeker zijne misdaad had gepleegd onder den invloed van die hersenziekte. Het hooggerechtshof van Leipzig aanvaardde dit middel van verbreking en verzond de zaak voor de rechtbank van Giessen. Deze erkende, dat Carlé onrechtvaardig veroordeeld was en sprak den doode vrij.

— EEN GROOTE ANGST. — Een stoomboot van de Havel, geladen met personen, welke een uitstapje had gedaan, botste dinsdag avond in het terugkeeren op eene gesloten spoorwegbrug en verbrijzelde hare machienen. Het gerucht, verspreid door den ontsnappenden stoom, deed een uitzinnigen angst ontstaan onder de passagiers, welke dachten, dat de ketel ging ontploffen.

Eenige personen sprongen in het water. Andere werden gered, bij middel van booten of op de brug geheschen.

Niemand ontbrak of niemand werd gekwetst.

— MOEDIGE KNAAP. — De pas 12-jarige erfgroothertog Nicolaas van Oldenburg, die de Sinxendagen met zijne ouders bij zijne grootmoeder, groothertogin Marie van Mecklenburg-Schwerin, de moeder van prins Hendrik der Nederlanden, op het kasteel Rabensteinfeld doorbracht, heeft, volgens een telegram aan het « Berl. Tageblatt », zijne grootmoeder van den dood gered. Toen groothertogin Marie een roeitochtje op het Schwerinermeerwilde ondernemen, kantelde het bootje op het oogenblik, dat zij er in stapte, en zij viel in het water. De erfprins sprong zijne grootmoeder aanstonds na en kon de groothertogin, die al gezonken was, weer bovenbrengen. Daar hij geene kracht meer had om de half bezwijmde vrouw geheel uit het water te trekken, riep hij om hulp. Er schoten toen menschen toe, die de groothertogin op het droge brachten.

Als belooning voor zijne kranige daad, heeft de groothertog van Mecklenburg-Schwerin den prins de Mecklenburgsche de reddingsmedalie verleend.

— ONWEER. — Te Reimersgrün is een echtpaar door den bliksem gedood ; zij waren onder eenen eenzamen boom gaan schuilen voor het onweer.

Engeland.

EEN AUTOMOBIEL IN ZEE GEVALLEN. — Eene automobiel, geleid door den heer Vivian Thomas, reed de hoogoploopende baan van Newlyn Harbour op, toen het voertuig, om te vermijden dat eene oude vrouw werd verpletterd, plots op zijde schoot en van de hoogte van 15 meters in zee stortte.

De heer Thomas was vergezeld van zijn dochterken, zijnen broeder en een geleider. Door een wonder werd niemand gedood, hoewel het rijtuig werd omgekanteld.

Alleen Mej. Thomas en de geleider werden erg gewond en moesten overgebracht worden naar het hospitaal.

De automobiel is vernield geworden.

Rusland

VIER PERSONEN GELYNCHT. — In het dorp Vipolsoff, bij Smolensk, waar sinds eenigen tijd verscheidene branden ontstonden, hebben de bewoners een hunner medeburgers aangegrepen, man dien zij van de brandstichtingen verdachten, en dezen met stokken doodgeslagen. Zij deden hetzelfde lot ondergaan aan de oude moeder, die om genade smeekte voor haren zoon.

Dan grepen de moordenaars de zuster aan van den man en hingen ze op aan eenen boom. De verloofde van het meisje werd gedood, terwijl hij de vrouw tegen de bezetenen wilde verdedigen. Tot veertien aanhoudingen is er overgegaan geworden.

— DE CHOLERA. — Andermaal worden er gevallen van cholera met doodelijken afloop gemeld uit Moscou en de provincien Vitebsk en Iekaterninoslaw. Te St-Petersburg deden er zich insgelijks gevallen voor.

— ERNE RAMP. — Eene boot op de Dnieper, die 94 werklieden aan boord had, is tegen eene rots gestooten, 47 personen zijn verdronken.

Zwitserland

SLACHTOFFER DER ALPEN. — Een handelaar van Zurich, zekere Heideck, vertrokken van Amsteg om de bestijging van de Oberalstock te doen, is ten gevolge van een verkeerden stap in den afgrond gevallen en gedood.

Italië

SNEEUW. — Maandag heeft het overvloedig gesneeuwd te Guarcino, Carpineto en andere gemeenten in den omtrek van Rome. De schade aan den landbouw gedaan, wordt op verscheidene honderd duizenden frank geschat. Men vindt overal doode zwaluwen.

— DRAMA IN EEN LYCEUM. — Een 16-jarige student, behoorende tot het vierde jaar in het lyceum van Palermo, trad voor den stoel van den leeraar en verzocht hem de nota's te wijzigen, die hij voor zijn gedrag had gekregen. De professor weigerde en daarop loste de student een revolverschot, dan het doodelijk kwetste, waarna de jongeling zich zelfmoordde.

Dit drama heeft in heel de stad groote opschudding gemaakt.

Congo

DE SLAVEN. — Dat de slavernij in Congo nog in vollen zwang is, blijkt uit de verklaring van den eerw. pater De Clercq, lid van den Kolonialen Staatsraad, tijdens de laatste vergadering.

Een deel van de bevolking van Congo bestaat uit slaven. Deze bezitten niets en arbeiden ten voordeele hunner meesters. Zij bezitten niets en mogen ook niets bezitten ; met toestemming van den meester mogen zij eene vrouw nemen, doch de baas kan hen die ontnemen naar goeddunken. De kinderen der slaven behooren aan den meester die er volledig vrij over beschikt. De slaaf zelf en zijn leven hangen geheel en al af van den meester, die er naar believen over beschikt. Sterft de meester, dan gaan de slaven met vrouw en kinderen en met de andere nagelaten eigendommen over in de handen van den erfgenaam.

Vroeger werden de slaven op het graf huns meesters geslacht of verbrand in Beneden-Congo ; de blanken hebben die wreedheden verboden ; thans echter nog worden zij na het overlijden des meester vergiftigd, wat minder opgemerkt wordt door de blanken en dus aan beteugeling ontsnapt.

De eerw. pater De Clercq wees er ook op dat de menscheneterij nog niet uitgeroeid is in Congo en haalde eenen brief aan van den eerw. pater Bankaert, dezer dagen ontvangen, waarin vermeld werd dat in den omtrek van Kikwit eene *kudde* van 40 jonge lieden, door de zwarten was vetgemest geworden, in het vooruitzicht van een feestmaal.

Amerika

VERDOORDEELD. — Uit Kansas City wordt gemeld dat De Hyde tot levensdurende gevangenis veroordeeld is, om zijnen oom kolonel Swope, millionnair, wiens geneesheer hij was, vergiftigd te hebben bij middel van strychninepillen. De jury heeft omtrent 60 uren beraadslaagd. Dr Hyde zal in verbreking gaan.

— VERGIFTIGING. — Te New-York zijn zaterdag twee personen aangehouden, die onder verdenking staan een aantal paarden van een fabrikant van roomijs met arsenicum te hebben vergiftigd. Inderdaad werd in de haver, die aan de paarden van den fabrikant werd voorgezet, arsenicum aangetroffen. Maar er bleek meer, en wel dit : De fabrikant zelf placht zijn afnemers roomijs te leveren dat gansch niet van arsenicum vrij was. Groote hoeveelheden van dat snoepmiddel zijn op last der policie vernietigd, en er is een gestreng onderzoek geopend naar de wijze van werken in deze ijsfabriek.

De New-Yorksche overheden achten het niet onmogelijk, dat tot dus ver onverklaarde gevallen van arsenicum vergiftiging moeten worden toegeschreven aan het nuttigen van arsenicumhoudend roomijs.

— TEGEN DE DRONKENSCHAP. — De wetgevende vergadering van den Staat New-York heeft eene merkwaardige wet tot bestrijding van dronkenschap aangenomen. Zij verleent aan degemeente overheid van New-York de bevoegdheid om een raad voor dronkenschap te benoemen, bestaande uit zeven leden, van wie er twee geneesheeren zullen zijn. Deze raad zal een thuis en een arbeidskolonie voor dronkaards oprichten en in ieder district van New-York een kantoor openen.

De kantoren zullen nooit gesloten zijn. Zij zullen van elke inbechtenisneming wegens dronkenschap aanteekening houden. Ieder, die binnen den tijd van een jaar tweemaal wegens dronkenschap in hechtenis wordt genomen, zal volgens de bepalingen van de nieuwe wet naar een gesticht of eene boerderij gezonden worden waar hij ten minste een en ten hoogste drie jaar zal blijven. De raad zal ook bevoegd zijn, om te voldoen aan aanvragen van vrienden of bloedverwanten van dronkaards uit gewoonte om die in een gesticht van drankzuchtigen te zetten.

— SANTOOR-PALEIS. — Henri Phipps, de bekende staalmagnaat, heeft plannen laten opmaken voor den bouw van een nieuw kantoorpaleis dat 15 millioen fr. zal kosten en het prachtigste kantoor gebouw zal zijn van de beele wereld. Er wordt niet gemeld waar het verrijzen zal, maar men denkt wel te Chicago.

BINNENLAND.

ROCOUR. — Zondag 1 l., werd de gouden bruiloft der echtgenoote Leonard Lambrechts gevierd. Ten 11 ure is eene plechtige mis gezongen ter intentie der jubilarissen. Ten 12 ure, bood het feestcomiteit hun een banket aan. De oudjes begaven zich vervolgens, omstreeks 2 u. gevolgd van een schitterenden stoet, naar het gemeentehuis, waar zij door de overheden verwelkomd en ontvangen werden, verscheidene schoone geschenken ontvingen, enz. Het feest eindigte eerst laat in den avond met schoone volksvermaken.

LUIK. — DE DRANK. — Drie bedronken kerels, reden gisteren namiddag in een dogkar door de Sur-Meusestraat. Zij wilden het rijtuig eens koopmans in bier voorbijkomen, doch er had eene botsing plaats tusschen beide voertuigen. In de Domenikaanstraat, die zij in wilde vaart doorreden, wierpen zij eene oude dame omver. Deze werd aan het gelaat gekwetst, en in eene naburige apotheek verzorgd. De policie heeft een proces-verbaal opemaakt tegen de drie drinkebroers.

— VEEL KANS. — De gelukkigste stad van het rijk is wel Luik. Men weet dat ze reeds vier of vijf maal het groot lot van hare eigene leening heeft gewonnen, mitsgaders honderden kleine loten.

In de jongste trekking van 15 dezer, is het nogmaals de stad die het groot lot wint.

'tIs waar dat zij meer dan de helft der obligaties van hare leening in haar bezit heeft gehouden, doch de welbegrepen eerlijkheid zou dan ook vergen dat alleen de uitgegeven obligaties aan de trekking deelhebben, daar men nu de aankoopers van schuldbrieven verschalkt met hun in de waan te laten daaromtrent.

CHENÉE. — ERG ONGEVAL. — Verleden nacht werd in onze statie een werkman van den ijzerenweg, met name Mathias Scheffer, omvergeworpen en overreden door een manœuvreerenden goederentrein ; zijne voeten waren letterlijk vermorzeld. Hij werd in de statie verzorgd door eenen geneesheer, en vervolgens naar het militaire gasthuis overgebracht. Zijn toestand is zeer bedenkelijk.

— DE MISDAAD VAN DE SAUVENIÈRE TE SPA. — De onderzoeksrechter, M. Hanotiau, van Verviers, die het onderzoek leidt over den viervoudigen moord, in de herberg van La Sauvenière, heeft een aanhoudingsmandaat afgeleverd tegen den genaamde Maurice Herboriau, geboren te Montreuil-sous-Bois (Frankrijk), den 18 December 1885. Die persoon wordt verdacht in de ijselijke misdaad betrokken te zijn.

Herboriau verbleef in de maand December 1909, te Brussel, en had den naam aangenomen van Henri Bailly. Hij was echter gekend onder den naam van « petit Maurice ».

HOEI. — M. Liard, van Antwerpen, zat met zijne dame te Hoei, op het terras van het hotel « Aigle noir », eene tas koffie te drinken, toen de automobiel van den heer Delloye, van Hoei, de Doutrebandekaai afgereden kwam. Recht voor genoemd koffiehuis brak de as en draaide een wiel af. De auto, uit zijne koers geslagen, kwam op het voorplein van den « Zwarten Arend » terecht. Heer Liard kon wegspringen, maar zijne wederhelft werd tusschen het tuig en den voorgevel gevat. Zoo vast zat zij geklemd, dat men den auto achteruit moest doen, voor men haar uit haren ellendigen toestand bevrijden kon.

Bijgeroepen doktors aanzien haren toestand als zeer ernstig. Hopen wij dat dit avontuur voor de dame geene ernstige gevolgen hebbe.

NAMEN. — ARME, OUDE MORDER. — De 80 jarige Josephine Barbier, van Namen, was ontroosbaar over het verlies van haar zoon, die, niet al te wel bij het hoofd, zich door een geweerschot van het leven beroofde, wanhopig omdat zijne kennissen met hem den spot dreven. De arme moeder werd er gek van, en werd streng bewaakt.

Toch wist zij deze waakzaamheid te verschalken, en de ongelukkige ouderlinge begaf zich met eene schaar gewapend, naar het gemak, waar zij zich met vreeselijke koelbloedigheid den buik openreepte en hare ingewanden in kleine stukjes sneed, die zij dan op den grond wierp.

De arme krankzinnige overleed enkele uren later.

BINCHE. — De stad Binche heeft het 25 jarig ambtsjubilee gevierd van den burgemeester, M. de senateur Derbaix. Heel de bevolking vierde mee.

MONCEAU-SUR-SAMBRE. — DRAMA. — De koolmijner De Clercq, 25 jaar, kwam Dinsdag nacht te huis. Zijne vrouw, 20 jaar, was uitgegaan, hun tweejarig kind alleen tehuis latende.

Toen zij tehuis kwam, maakte hij haar opmerkingen, waarmede zij spotte. De man werd woedend, greep eene bijl en bracht haar 5 hevige slagen toe op het hoofd en armen, zoodat zij stervend ten gronde viel.

De dader heeft zich gevangen gegeven.

ECAUSSINES. — SCHRIKKELIJK ONGELUK. — Woensdag morgend, heeft er albier een droevig ongeluk plaats gehad. M. Louis Ribaucort, ijzerenwegbediende, vermaakte zich met naar musschen te schieten, wanneer al met eens, bij de lading van het geweer in de zijde kreeg.

De toestand van het slachtoffer is hopeloos.

— VEEDIEFSTAL. — Zaterdag deden de gendarmen van de brigade van Nijvel eene ronde buiten de stad, toen zij op den steenweg van Bergen eene kudde van zestien koeien ontmoetten, geleid door twee mannen die zij niet kenden.

DE VERDWENEN
Millionnair

[14e vervolg]

XIV

OP ZOEK NAAR EEN GOEDE ZAAK

Vijf-en-twintig jaar voordat de gebeurtenissen zich afspeelden, die in de vorige hoofdstukken beschreven werden, zag in het huis van een zekeren Shore, een jongen het levenslicht.

Dat kind, hoe jong het ook nog was, geleek als twee droppels water op zijn vader, voornamelijk doordat het neusje een zeer belangrijk deel van het gezichtje innam. Die neus had veel meer den vorm van een vogelbek dan van een behoorlijk gefatsoeneerd menschelijk lichaamsdeel, dat met dien naam bestempeld wordt.

Tengevolge van die erfenis zijns vaders viel den jongen ook de eer te beurt diens voornaam te krijgen, hoewel de familie er over het algemeen niet voor was. Maar, de wil van den humoristisch aangelegden papa zegevierde en het ventje werd gedoopt als Hawk Shore, of te wel, in goed Hollandsch overgebracht, Havik Strand. Den naam Havik vanwege den neusvorm natuurlijk.

De jeugdige Hawk — we zullen hem bij zijn oorspronkelijken naam blijven noemen — groeide opzonder al te veel last van zijn reusachtigen voorgevel gehad te hebben. De oorzaak hiervan was, dat hij trommels bij de hand was en hij een bespotting van zijn vogelbekvormig aangezichts-aanhangsel onmiddellijk van repliek diende.

Toen hij op een leeftijd gekomen was, dat hij zijn eigen levensonderhoud moest zoeken, trad hij bij de policie in dienst. Niet echter bij den gewonen veiligheidsdienst. Hij ging bij de recherche, in Engeland, waar onze geschiedenis speelt, in het bijzonder bestempeld met den naam « detectif service », of detektieve-dienst.

Hawk Shore werd dus opzoekingsagent, bij welken tak van dienst, vooral in Londen, groote naam is te maken. En Hawk maakte naam. Zijn overheden moesten erkennen, dat hij een scherpen neus had, ook in figuurlijken zin, dat wil zeggen, dat hij een bijzonder speurderstalent ontwikkelde. De jeugdige policieman kwam daarom spoedig in aanmerking voor bevordering.

Daar kwam echter op een goeden dag voor Hawk de keuze tusschen de beloofde bevordering en een flinke som geld. De keus was zwaar, maar — men weet het — geld, dat voor het grijpen ligt, heeft voor den mensch een grootere verleiding dan geld, dat nog komen moet, in ditgeval de verhooging van loon bij bevordering.

De geschiedenis zat zoo: Gauwdieven hadden ergens ingebroken en een groot bedrag aan bankbiljetten gestolen. Het officieele onderzoek had geen enkel spoor opgeleverd. Toen verzocht de bestolene den jongen Shore, van wiens speurderstalent hij veel gehoord had, het onderzoek op zich te nemen. Hawk had succes en het verdwenen geld kwam weer in bezit van den eigenaar.

Het toeval wilde, dat die eigenaar een zeer erkentelijk man was. Toen de inbrekers veroordeeld waren om op kosten van den Staat geruimen tijd te gaan logeeren in het rooie dorp, schreef de bestolene een chèque van tweehonderd pond sterling, ten name van den agent Hawk Shore.

Tweehonderd pond sterling was meer dan de jonge man heel zijn leven bij elkander had gehad. Dit was de grondslag, waarop hij zijn fortuin wilde bouwen.

Die basis had Shore al geruimen tijd gezocht. Hij gevoelde zich architect genoeg om een forsch, hoog gebouw op te trekken, maar, het voetstuk had hem tot nu toe ontbroken.

Hawk was dus zoo ongeveer in de wolken over den uitslag van zijn eerste bijzonder zaakje. Edoch, er werd rust in het eten gegoten : de bezitter van de tweehondord pond sterling werd op zekeren dag, kort na de afwikkeling van de inbraak, in het kantoor van zijn overste geroepen, om te hooren, dat hij verplicht was het geld in de gemeenschappelijke kas van de agenten-opzoekers te storten.

Als het een kleinigheid gegolden had, zou Hawk wel afstand gedaan hebben van de belooning, maar tweehonderd pond, neen, dat was hem te veel en daarom offerde hij zijn baantje en zijn bevordering op.

Meegerekend zijn spaarpenningen, was zijn totale bezitting ongeveer zesduizend frank.

Hoe zou hij nu zijn tijd nuttig besteden en tevens aan den kost trachten te komen ? Wel, hij huurde een kantoor, kocht een naambord en weldra las men ergens in de middenstad « Hawk Shore, bijzonder detective ». Ook verschenen er aankondigingen in de dagbladen, waarin men de wetenschap putte, dat Hawk Shore zich belastte met het opsporen van allerlei misdaden, geheime bewakingen, opzoeken van verdwenen personen, enz.

Maar, ten spijte van het naambord en ten spijt van de dure aankondigingen, kwamen de zaakjes niet opzetten. Het gevolg was, dat Hawk zich na eenigen tijd in een toestand bevond, dien men het beste aanduidt met de uitdrukking « hij zwemt in ondiep water ».

Het beroep van bijzonder detective is in Londen niet zonder concurrentie en degenen die zich vestigen, hebben een hardnekkigen strijd te doorworstelen. De overwinning behoort niet immer aan de sterksten, maar heel dikwijls aan hen, die het noodige geduld, en de middelen voor dat geduld bezitten.

Op den morgen, waarop hij den brief van de tuinmansvrouw van Hall zou ontvangen, was Hawk Shore in zijn kantoor gezeten, waar de klanten hem niet overliepen.

Veel personeel had hij niet : een jongen die de eventueele klanten moest aandienen en verder boodschappen moest doen. Noch met het een, noch met het ander had die jongen het evenwel bijzonder druk.

Hawk las een morgendblad. Hij had de verslagen van de spoorwegramp gelezen, zonder er veel waarde aan te hechten. Daar was toch voor hem niets aan te verdienen, dacht hij.

Shore zou echter weldra overtuigd worden, dat het wel wat voor hem was. Laten wij evenwel niet op de gebeurtenissen vooruitloopen.

Wat met meer belangstelling door hem werd gelezen, was het artikel betreffende den moord op den juwelier Mainwarring en den daarmee gepaard geweest zijnden diefstal. Dat lag meer in zijn lijn.

Hawk las ook de persoonsbeschrijving van het voortvluchtige meisje en werktuiglijk, instinctmatig, nam hij die beschrijving in zijn memorie op In dit opzicht was de detective door de natuur met groote gaven begeerd Wanneer Muriel hem na verloop van korteren of langeren tijd zou ontmoeten, kon zij er verzekerd van zijn door Hawk Shore herkend te worden, ten minste, als het signalement nauwkeurig was. Dit moest echter wel het geval zijn, daar de opgave geschiedde door een der naaste bloedverwanten : de stiefmoeder.

Na voor zichzelf den moord in alle bijzonderheden — volgens de verslagen — nagegaan te hebben, had Shore, met zijn scherp speurderstalent, al begrepen, dat de dochter onmogelijk de moordenares van haar vader kon zijn. Aan enkele onderdeelen snapte Hawk dat hier beroepshanden aan het werk waren geweest. De detective was gewoon aan het ontleden van verslagen over misdaden. Net als de andere lezers zag hij niets anders in het blad dan de buitenzijde, de oppervlakte, doch hij las tusschen de regels, diepte bijzonderheden op, en bracht ze naar boven.

Ofschoon hij wel begreep, dat er verband zat tusschen het verdwijnen van de juweelen en van het jonge meisje, voelde de detective, dat die twee zaken nog niet een schakel vormden.

Hij bergde zorgvuldig de beschrijving van de gestolen kostbaarheden in zijn portefeuille op en was er zeker van ze te zullen herkennen zoodra hij ze onder de oogen kreeg. Shore begreep ook, dat als het jonge meisje er in mocht slagen zich eenigen tijd schuil te houden, er een belooning op haar ontdekking zou gesteld worden. Ongetwijfeld zou men dengene, die op het spoor kwam van de dochter van den vermoorde, en van de verdwenen diamanten, een behoorlijke belooning geven. Daarom gevoelde Hawk Shore veel voor die zaak. Hij had, dat is ons bekend, een voorliefde voor belooningen in klinkende munt.

Ofschoon hij overtuigd was van Muriel's onschuld, zou hij niet aarzelen haar aan te houden, dacht hij, zoodra er een belooning op die aanhouding werd gesteld. Had zij rijke bloedverwanten, dan zou de familie er ook wel weer wat voor over hebben, als hij de onschuld van de aangeklaagde aan het licht kon brengen.

Zoover gekomen met zijn overpeinzingen, werd Hawk Shore gestoord door geklop aan de deur van zijn kantoor. Het was de brievenbesteller, die hem een brief overreikte, waarvan Hawk onmiddellijk de afzendster herkende aan de eigenaardige hanepooten : de tuinmansvrouw van Hall, bij Perdon.

Shore was er niet bijster moe in zijn schik, want hij had op wat anders en beters gehoopt. De brielwisseling was over het algemeen niet van bijzonder belang. Dien brief zou hij straks wel lezen ; het had nog al den tijd.

XV

OP HET SPOOR

De brieven, die Hawk Shore van zijn tante op Hall ontving, bevatten gewoonlijk niets anders dan de meedeelingen over den staat harer gezondheid en de vraag of hij aanstaanden zaterdag weer als gewoonlijk kwam. Het leven van de tuinmansvrouw vlood zoo rustig voorbij, dat er geen bijzondere voorvallen te melden waren, anders dan dat zij zooveel eieren van de kiekens had gehad, enz. Hawk was dat absolute gemis aan ingrijpende incidenten op Hall bekend en daarom maakte hij geen haast met 't openen van den brief.

Eerst las hij nog eens de artikelen over den moord stukje voor stukje na, vestigde weder zijn meening over de schuldeloosheid van de dochter en stak toen een pijp aan.

Eindelijk was, bij gebrek aan anderen arbeid, tante's brief aan de beurt.

De onverschilligheid, waarmee dat werkje verricht werd, maakte echter weldra plaats voor een ongekende verbazing. Zoo zelfs, dat Hawk's pijp er van uitging.

De brief was zoo mogelijk nog meer onleesbaar geschreven dan de vorige, maar, dat zag Shore al dadelijk, er stond meer, veel meer in dan in de voorgangers. Hawk had geruimen tijd noodig om het gekrabbel te ontcijferen. Zijn geloat was bij die lectuur een studie waard : belangstelling, ongeduld en weelde spiegelden er zich om beurten op af.

Was het wantrouwen bij een vrouw als zijn tante al opgewekt, een vrouw, die nu niet zooveel verder zag dan haar neus lang was, hoeveel meer werd het dan wel niet opgewekt bij een man als Hawk Shore, wiens bestaan het was om in bijna elken mensch een misdadiger te zien.

Ettelijke malen las de detectieve tante's brief over, alsmede de copie van Muriel's bestelling, vermeld als Jane Brown.

Het speet hem, dat tante er niet een signalement van het meisje bijgevoegd had. Hij hield er van signalementen te lezen, omdat het allicht overeenstemde met een der persoonsbeschrijvingen uit de galerij, die hij er zich van gevormd had in zijn hersenkas.

Op dit oogenblik kon Hawk Shore natuurlijk niet het vermoeden koesteren, dat de zich op Hall bevindende jonge dame en Muriel dezelfde persoon waren. Neen, door hetgeen tante hem schreef over menschen, die zich de benting op schurkachtige manier wilden toeëigenen en door haar vermelding van den man, die het meisje vergezelde, kon Hawk niet aan de mogelijkheid denken, dat daar zich de aangewezen moordenares van den juwelier bevond.

De tuinmansvrouw las zelden dagbladen ; zij had dus niets gelezen van de spoorwegramp in de onmiddellijke nabijheid van Perdon, niets gelezen van het vinden, bij de overblijfselen van den verongelukten trein, van het lijk van den millionnair. Hawk wist, dat zijn tante het niet kon weten, omdat bij hem bekend was, dat er maar eens in de week een blad in de keuken kwam, een weekbladje, dat meestal alleen gelezen werd door den tuinman.

Waar Shore dus gelezen had in de dagbladen, over het vinden van het lijk van Carterbilt en waar hij nu in den brief zijner tante las over een man, die zich als eigenaar op het kasteel aangemeld had, vermoedelijk als valsche eigenaar, daar zag de detective een schoon zaakje.

Wat het wantrouwen van Hawk nog meer deed toenemen tegenover den beweerden eigenaar van Hall, was de vermelding door zijn tante, dat eenige koffers waren gesloten op een wijze, die niet te doen gebruikelijk is, namelijk door het verbreken der sloten.

('t Vervolgt.)